

Kokice
goje!

UKRATKO

SUBOTA, 31. MART 2007.

Intervju sa Darijanom Mihajlovićem, gradskim sekretarom za kulturu

FESTIVAL ZA PRAVE LJUBITELJE FILMA

• Kakve uspomene Vas vežu za Kratki metar?

- Godine 2000. sam dobio Zlatnu plaketu na ovom festivalu. Kad sam bio u srednjoj školi išao sam samo na Kratki metar misleći: Svi idu na FEST, ja idem na Kratki metar. Za one koji žele da se izdvoje to je bio zanimljiv način da to urade. Kratki metar je zaista za one koji žele da se profesionalno bave filmom, za ljubitelje. On je idealno mesto. Još jedna stvar je zanimljiva u vezi sa ovim festivalom. Tu možete da pogledate razne stvari za koje nikad ne biste mogli da poverujete da mogu biti snimljene. Tu se mnogi ljudi ohrabre da urade filmove kad pogledaju šta sve može na malom prostoru da se uradi. Kratki metar je s te strane veoma zanimljiva manifestacija.

• Kakva su Vaša očekivanja u vezi sa ovogodišnjim festivalom?

- Nikad se ne zna kakvu ćete produkciju imati, ali buduće da Sekretarijat za kulturu finansira izvestan broj filmova koji se pojave na Kratkome metru mislim da je pred nama zanimljiv festival. Mi finansiramo filmove dokumentarne, eksperimentalne i kratke igrane filmove i mislim da smo jedini

koji daju novac za to. Voleo bih da vidim koji su tih pet najistaknutijih filmova koje je finansirao Grad Beograd. Prošle godine smo imali odličan festival i atmosferu, ali nikad ne znate šta će biti sad. Ovde postoji drugačija selekcija od one na drugim festivalima, i morate da izaberete nešto za šta niste sigurni da li je dobro, ali tek pred publikom na festivalu dokažete da ste u pravu. To je uzbuđenje kad se selektuje jedan ovakav festival.

• Kakva je budućnost kratkih filmova u Srbiji?

- Budućnost kratkih filmova u Srbiji je svetla jer mislim da uprkos godinama koje su za nama, koje su donele neku vrstu bržeg života i nemara, kad je kratka forma u pitanju mislim da se stvara čvrsta i verna publika koja voli i prati ovu vrstu umetnosti. Tu neće dolaziti do drugih promena u budućnosti što znači da neće prestati interes za kratki metar, eksperimentalni ili dokumentarni

film. Idemo ka stabilnijem životu, iako god to izgledalo u ovom trenutku. Beograd i Srbija formiraju stabilnu publiku kad su u pitanju ovakvi filmovi. Mislim da ovaj festival još dugo neće imati pravu i ozbiljnu konkurenciju u drugim festivalima.

Miloš Jaćimović, koautor filma "Argonauta projekat"

NEPOTPISAN PROJEKAT

Miloš Jaćimović rođen je 7. septembra. 1981. godine, diplomirao je na smeru za kameru na Fakultetu dramskih umetnosti 2005. godine. Snimao je kratke filmove, reklame, serije i muzičke spotove. "Argonauta projekat" je eksperimentalni film. Na tom filmu radilo je troje ljudi. Miloš Jaćimović ga je sam producirao, organizovao, realizovao i kaže da je film je dve godine stajao u fioci. Iznenađio se što je Fakultet dramskih umetnosti u Beogradu uopšte prijavio film. Mislio je da je to greška. Katedra kamere je prijavila film za koji nije poslala podatke. Iznenađen situacijom, Miloš Jaćimović kaže:

- Poslali su film na festival bez podataka. Ispao je nesporazum između Fakulteta i festivala. Na web sajtu video sam da je samo Srđan Topalo potpisan kao reditelj. Zapravo, autorstvo je Srđanovo i moje. Sad se nadam da smo sve to ispravili.

• Kakav je protekao rad na filmu?

Nisam imao tehničkih uslova za rad. Goran Balaban je radio efekte, Srđan Topalo je radio montažu i usko saradivao sa mnom. Nas dvojica smo koautori. Nije postojao reditelj u klasičnom smislu već je svako imao potpunu slobodu da radi najbolje posao koji ume. Koncept i scenario je moj, a nas trojica smo to zajedno realizovali, a kao reditelj smo potpisani Srđan i ja.

• Čime ste bili inspirisani pre početka rada na ovom filmu?

- Muzički spotovi su mi bili inspiracija jer su u trenucima rada na filmu delovali prilično nedostižno. Autori poput Krisa Kaningema, Mišela Gondrija su mi bili uzor. Svi koji smo radili na ovom filmu smo hteli da napravimo nešto veće, nešto bolje, a bili smo ograničeni samim produkcionim kapacitetima obzirom da je budžet za ovaj film iznosio nula dinara. Imali smo i problem da je animator otišao usred rada na filmu, rekao je da ide na svadbu i nikad se nije vratio. U suštini nije bilo nikakvih poteškoća.

54.

BEOGRADSKI FESTIVAL
DOKUMENTARNOG I KRATKOMETRAŽNOG FILMA

30. MART — 4. APRIL 2007.

Beograd
www.beograd.org.yu

Nikola Đuričko, režiser filma “Nesreća uvek ima tendenciju da se uvećava”

NESREĆA U ZAKONIMA DINAMIKE

Priču o svojoj inspiraciji za film Đuričko započinje razgovorom o predstavi Oksimoron, rađenu po tekstu Svetislava Basare, a u režiji Dejana Mijača. Predstava je doživela veliki uspeh i izvodila se preko sto pedeset puta, kaže Nikola Đuričko i dodaje:

- Razmišljao sam o tome kako je to prilično dobar tekst za film. Ova priča je jedan monolog iz komada. Neumesno je da ja pričam o Basarinoj literaturi, ali mene je privukla mešavina ironije i tragedije, mračno, a smešno. Inače, teza da se nesreća širi je u skladu sa drugim zakonom termodinamike. Pošto je ovo u čemu mi živimo zav-tvoren sistem, haos se s protokom vremena samo širi. Basara je to na sebi svojstven način objasnio.

Kako ste se snašli u ulozu režisera? Pretpostavljam da Vam je od neprocenjivog značaja bilo glumačko umeće.

-Moram da priznam da mi glumačko umeće i nije naročito pomoglo. Zaista. Potrebno je dosta energije i volje, pa ako hoćete i ambicije da bi se realizovao čak i kratak film. Zbog toga sebe ne doživljam kao reditelja, već više kao realizatora. Meni je ceo taj proces bio izuzetno zanimljiv. Ja sam u jednom momentu počeo da crtam nekakve sličice i sad ,nakon sveg tog vremena, te sličice se projektuju na platno u nekom bioskopu. Poprilično sam naučio u tom procesu. Uvek ima teškoća kada se nešto radi. Na sreću, moja supruga radi na filmu tako da u nam svi odmah izašli u su-sret. To su ljudi koje ona i ja poznajemo. Priznajem da sam imao pristojne uslove za jednog reditelja amatera.

Ljljana Prvulović, režiserka filma “Intra muros - jedna sasvim obična priča”

GODINE KOJE SU POJELE ŠTETOČINE

Nedavno istraživanje koje je sproveda nevladina organizacija Grupa 484, pokazalo je da više od 80 odsto građana Srbije u starosnom razdbolju od 15 do 30 godina ni-kada nisu putovali izvan granica SCG.Reč je o generaciji od koje se očekuje da po-država demokratske vrednosti i uvede Srbiju u Evropsku Uniju.

Polazeći od tih činjenica, moja namera je bila da napravim iskren film o mladom čo-veku, jednom od onih mnogobrojnih koji su odrastali u ratu i uz rat. U tom metežu i sveopštoj duhovnoj pometnji većina je jos u najranijoj mladosti izgubila šansu da živi kao sva normalna deca.

Moj junak nikada nije bio vlasnik pasoša, jer se on dobijao uz odobrenje Vojnog od-seka zemlje u ratu. Milan je tipičan predstavnik generacije koja je odrasla između “zidina”kojima se vlast Slobodana Miloševića ogradila od zdrave pameti i ostatka sve-ta, a koju je onda taj isti svet ogradio od sebe.

U maničnoj atmosferi ratova na prostorima bivše Jugoslavije mladi ljudi su bili najveća i najbrojnija kolateralna šteta agresivne politike tadašnje vlasti.

Dok ih je, sa jedne strane režim slao na front, opozicija ih je sa druge strane uklju-čivala u aktivan otpor i demonstracije protiv režima.U takvom izboru nije bilo mno-go mesta za ostvarivanje većih ambicija. Za one koji su ih ipak imali, izlaz je bio da “zapale preko”, sto su mnogi zaista i uradili.

Kada se bura stišala, uvidelo se da veliki broj onih koji su ovde ostali nikada više nisu uhvatili korak sa daljim školovanjem, a da se hiljade onih koji su otišli nisu vr-tili u Srbiju.

U većem delu ovog dokumentarca o prinudno uslovljenom “autizmu” mladog ur-banog čoveka koji spoljašnim izgledom ne odudara od njegovih vršnjaka u bilo ko-joj evropskoj prestonici, videćemo i slike Beograda sa svim svojim kontrastima me-tropole sa ratnim ožiljcima.

Ova, na momente duhovita ispovest ostavlja, konačno, gorak ukus i opominje na stra-šna vremena koja su pojeli, ne skakavci, već mnogo pogubnije štetočine.

Darko Soković, režiser filma “Čvor”

HOROR POD MASKAMA

Priče koje niko ne želi da čuje, fabrika za koju nikog nije briga, vrednosti do kojih ni-kome nije stalo - eto filma za Darka Sokovića. Sve to nosila je priča o radnicama na-puštene fabrike tekstila “Cveta Dabić” u Užicu, koje su svoje živote posvetile ткаčnici, da bi ih ona, na kraju, odbacila kao “restlove”, kao što su godinama odbacivani ne-upotrebljivi ostaci novih peškira, fritira i krpa proizvedenih u fabrici. Takođe, režiser je želeo da ovaj film bude korak ka jednom novom dokumentarističkom pravcu u Sr-biji, korak ka autorskom dokumentarnom filmu, koji, uz jak autorski pečat, priča vrednosne istine i menja svest na najfilmskiji mogući način. O svojoj odluci da se bavi ovom temom, režiser filma kaže:

- Kada sam prvi put otišao u fabriku, atmosfera je bila gotovo blažena: meko po-podneвно sunce, blagi miris tekstila i prijatna, neopterećujuća tišina. Međutim, pošto sam čuo priče žena koje su tu radile, shvatio sam da je to samo maska za pravi horor koji se tu odvijao decnijama: nehumani uslovi rada za radnice, a one su ceo život pre-vele na tom mestu, ne znajući ni za šta bolje, vezujući tako svoje živote u čvor. Zato je i atmosfera u filmu takva - pomalo zatrašujuća, i u nekim trenucima sasvim poput one u horor filmovima. To je čist autorski rukopis, i autorsko viđenje sveta kome se veruje više nego realnosti samoj, a upravo je to ono što želim u životu da radim. Živimo u “društveno angažovanom” društvu. Šokantno je koliko je takvih tema sv-da oko nas. Ja ovo govorim iz svoje samoironične perspektive, ali prosto ne znam kako dokumentarista u ovoj zemlji može napraviti bilo kakav drugačiji film, osim dru-štveno angažovanog. Kada sam prvi put dobio zadatak u Školi da napravim kratku do-kumentarnu etidu u tematskom okviru “I to je moj grad”, uopšte se nije postavljalo pi-tanje angažovanosti, već samo načina - to je publika prošlogodišnjeg Festivala mogla i da vidi u mom filmu “Prof...”. Sada, pošto je iza mene nekoliko dokumentarnih pro-jekata, sasvim sam siguran da će ta “društvena angažovanost” biti veoma važan deo autorskog rukopisa i mojih budućih filmova. Čini mi se da na reditelju dokumentarnih filmova, u Srbiji posebno, leži velika odgovornost da ukaže na probleme, propusti ih kroz svoju autorsku prizmu tako da na najupečtljiviji način ukaže na iskrivljenje ljud-kih vrednosti, i to tako da se publika zapita, začudi, uplaši, šokira! O da, sve je to oko nas, a reditelj je u takvoj situaciji da stvari vidi pre ostalih i na drugačiji način, da ih ispriča svojim jezikom, i da publici uputi jaku vrednosnu poruku. Ja sam bio šokiran kada sam prvi put čuo priče junakinja “Čvora” o neljudkim uslovima rada u kojima su provele svoje živote, a one bi sve to - iznova! Desetine gledalaca filma su, kao re-akciju, često naglas verbalizovale moju polaznu ideju: “Zaista bi ponovo u sve to?!” , a to je, zar ne, magično! Otuda “društvena angažovanost” mojih filmova.

Marko Sopić, režiser filma “Majstori” NEHERMETIČNI KUĆNI VIDEO

mu pojavljuju. Akteri filma su, u vreme mog boravka u Madridu, imali značajan uticaj na mene i svojom voljom su mi pomogli da ostvarim neke stvari koje bih teško uspeo sam. Iako sam izbegavao da se slikam, tj. da se pojavljujem u ovom filmu, osećam da, svaki put kada ga gledam, imam mogućnost da ponovo proživim period svog boravka u Španiji, kao da je to naprimer nekakav lični kućni video, hmm... nadam se da nije u toj meri hermetičan...

U suštini mi se dopala ideja da sagledam kako to žive ljudi koji su otišli i za koje vla-da mišljenje tipa “blago njima”, odnosno veruje se da im je lako, pošto je, bez su-mnje, opšte mišljenje da je mladom čoveku koji je otišao iz ove zemlje lako, odno-sno veliki broj mladih ljudi u Srbiji čak i danas misli da će sa samim odlaskom au-tomatski uspeti.

- Da li ste imali nekih poteškoća oko snimanja filma?**

Uvek ima poteškoća na snimanjima. Praktično ne verujem da možete snimiti išta a da ne postoje svakojaki problemi. Naravno, kad je film gotov, svi ti problemi nestaju ili se pretvaraju u lepe uspomene. Mislim da sada ne mogu da se setim nekog zna-čajnijeg problema...

Možda je prvi problem koga se sećam bio taj da nisu svi od samog početka bili odu-ševljeni idejom da se izlažu pred kamerom...

- Da li će ovaj film učestvovati na još nekim festivalima?**

Iskreno, do sada nisam razmišljao o tome. Uvek mi se činilo da je to film prvenstveno namenjen našim ljudima, tako da me ova premijera na tradicionalnom i, meni veoma dragom, beogradskom festivalu kratkometražnog i dokumentarnog filma jako raduje. Najverovatnije će, koliko znam, učestvovati i na Zlatnom vitezu, i na DocuMadrid–u ... To su dva festivala koja mi padaju trenutno na pamet...

Danica Aćimović, autorka filma “Zemlja živih”

POSLEDNJA NADA ZA POSRNULE

- Iako sam u direktnom kontaktu sa osnovcima i srednoškolcima već 15 godina, kroz obrazovne programe koje radim u TV, sveštenik Branko Ćurčin iz Novog Sada, mi je dao prve i najpotpunije informacije o stvarnom stanju i prisutnosti narkomanije u na-šoj sredini. Sigurna sam da je tako u svakoj parohiji, svakoj ulici, mesnoj zajednici, u školi. Dakle, Crkva je postala insitucija koja brine o narodu, što je oduveć bilo u skla-du sa osnovnim odlikama pravoslavlja. Ne govorim ovo kao verski fanatik, već kao građanin koji ima sekularan odnos prema religiji (poštujem, ali nisam dogmata). Da je problem široko rasprostranjen, pokazuju egzaktni podaci. Od kako imamo sv-a-kodnevni uvid u TV gledanost – vidimo da emisije sa ovom tematikom privlače de-setostruko više gledalaca, nego sve druge!!! “Zemlja živih”je vrlo ozbiljan program re-socijalizacije narkomana, koji sprovodi Srpska pravoslavna crkva, Eparhija Bačka. Tako se zove Pravoslavna hrišćanski centar mladih, kojim upravlja Njegovo preosveštenstvo, gospodin Porfirije episkop Jegarski, iguman manastira Kovilj, a po blagoslovu Episkopa bačkog Irineja. Treba da subotom odete u manasit Kovilj, pa da se “otreznite”, da vidite u kolikom broju dolaze čitave porodice, suočene sa problemom narkomanije. A najveći problem, medicinski izlečenih nar-komana, jeste upravo taj, što se tako “roviti” vraćaju u okruženje iz kojeg su krenuli u konzumiranje droge. Pravo u ruke uličnim dilerima. Ponovo! Gde ih smestiti? Kako im pomoći da savladaju iste izazove? Većiti rizik ponovnog započinjanja?

U Koviljskom manastiru, sa decom i roditeljima, rade stručnjaci, lekari sa VMA, spe-cijalno obučeni psiholozi i sociolozi. Upućuju ih u postupak, najpre medicinskog tre-tmana, a zatim duhovnog osnaženja. Upravo to – osvešćivanje duha i osnaženje volje – veliki je poduhvat! Početkom prošle godine je osnovana prva kuća, bivša salašarska škola, u kojoj je za dočetakom momaka stvorena “klima života, u duhu jednostavne hrišćanske porodice”. Tako to kažu ljudi iz Zajednice, u kojoj se ne puši, ne pije al-kohol, ne gleda TV. Rano se ustaje, kasno leže, radi po ceo dan u bašti, staji, kući i okuciji, u radionici na ikonopisanju i rezbarenju. Obzirom da su to još ne-očvršle ose-be, kada padnu u iskuššenje (što je prirodan proces), pomaže im cela bratija, podupire i podržava, rečima, molitvom, iskrenim prijateljstvom. Tu su sveštenici i vaspitači (lju-di iz naroda), koji ohrabruju i opominju, rasteruju sumnju, slabost i strah; pozivaju na savest i odgovornost, kada proradi sujeta, nedoslednost, malodušnost.

Uслов za ulazak u Zajednicu je samo jedan – iskrena želja za menjanjem sebe. Tamo nema stražara, ni visokih ograda. Samo otvoren vidik i ... široko ti polje. Možeš da izađeš, da odeš kad hoćeš, niko te na silu ne zaustavlja. Zaista treba biti karakter! Kada smo to videli (kao filmska ekipa), prosto smo se pitali – kako može čovek da se savlada? Da korak ne krene -u horizontal? E, upravo to! To očvršćivanje svoga dru-gog-ja, jeste cilj ove akcije. Da čovek u sebi savlada besove, da nađe snage, da nađe veru i osnaži volju, da pobedi svoje slabosti. Jer, ovo je poslednja stanica. Izlazak je – pravo u mrak! Zvuči preteško i kada se kaže. A delanje? Ne ide brzo, niti lako! Planirana izolacija traje 3-4 godine. Ne mogu se tek tako menjati navike, način života, razmišljanja, de-lanja, savladati beštija. Da li će svi izdržati? Pokazaće vreme. Od kada sam se prihvatila “obrade” ove teme, stalno sam se pitala: kako se uistinu može pomoći promašenima, razočaranima, siromašnima u srcu? Realno, to su kli-nički pacijenti. Njihov organizam, njihovo telo, njihova psiha, mentalna svest i savest – sve je to već dobrano oštećeno. Da li reč, veliki gest ili požrtvovanje, može da izle-či, da osnaži osobu koja je šest puta imala “over-doz”?

Ali, ako znamo je polovina svih bolesti – “u glavi”!? U našoj svesti i slaboj volji!? Ako je osnova svih bolesti ovisnosti - u slaboj ličnosti, u pomanjakanju vere (u sebe, u ži-vot) – onda ovaj pristup možda ima šanse? Ima osnove. Odgovor može da se na-

<p>Osnivač Festivala/Founder of the Festival Skupština grada Beograda City Assembly of Belgrade</p> <p>Savet Festivala/Festival Council: Janko Baljak, predsednik Danica Aćimović, Stefan Arsenijević, Jelena Bojović, Boro Drašković, Miša Milošević, Pre-drag Popović, Snežana Trstenjak, Slobodan Vuksić</p> <p>Umetnički direktor/Artistic Director: Vera Vlajić</p> <p>Organizator Festivala/Festival Organization and Production: Direkcija FEST-a Majke Jevrosime 20 11000 Beograd Srbija i Crna Gora Telefon/Fax +381 11 3346 946 +381 11 3346 837 press@fest.org.yu kratkimetar@fest.org.yu www.kratkimetar.org.yu www.shortfilmfestival.org.yu</p>	<p>Selekciona komisija Festivala za domaći takmičarski program/Selection Committee for Domestic Competition Programme: Vladiislava Vojnović, Oleg Novković, Srđan Vučić</p> <p>Selekcija međunarodnog takmičarskog programa/International Competition Programme Selection: Vera Vlajić Ivana Kronja, predselekcija/pre-selection</p> <p>Žiri Festivala/Festival Jury: Sayoko Kinoshita, Elena Christodoulidou, Mi-lena Marković, Karpo Godina, Nenad Dukić</p> <p>Izvršni direktor/Executive Director: Marina Fafulić</p> <p>Koordinator međunarodnih programa/International Programme Coordinator: Milica Ćurčin</p> <p>Glavni organizator/Chief Organizer: Sveta Strahinić</p> <p>Marketing/Marketing: Danijela Pušara, Dijana Metlić</p>
--	--

sluti, ako veoma pažljivo i strpljivo čujemo mladiće.

Ja sam se kao autor, dodatno opteretila pitanjima filmskog pristupa: kako izbeći ste-reotipe, sve zamke “moralisanja i popovanja”, onog “ispavnog” stava iz bezbedne pozicije neugroženog? Ili ređati vapaje pogođene rodbine? A dešavalo mi se, to-kom montaže, da se javljaju roditelji, pitajući za adresu i način odlaska u Zajednicu (proradio halo-efekat). Pokazalo se takođe, da su gotovo svi iz moje ekipe imali “bli-skog kontakta” sa problemom: u komšiluku, porodici, porodici, familiji. Imala sam određene “konflikte” sa osobama koje, time što poznaju lično konzumente (braću, sestre i sl.), smatraju da “ne mogu ja o tome praviti film, kada nisam nikog “lečila”, kad sam strejt,!?? Bila sam zaista zapanjena opaskama, da “TO znaju samo oni koji su iskusili problem” ... i slične gluposti. Aman ljudi - govorila sam - da li o muzici smeju da pri-čaju samo oni koji lepo pevaju? Da li se fudbalom bave samo oni koji pikaju loptu? Dakle, bilo je i profesionalnih iskušenja, na pretek! Odlučila sam se za jedini valjani pristup u takvoj situaciji – preputiti se samom materijalu! Gledati, slušati, preslišavati se bezbroj puta! Slediti, ali i kritički, nemilosrdno proveravati svoju početnu ideju, pa prelomiti. Nema off-teksta, nema naratora, nema banalnih informacija – idemo na golu, otkrivenu istinu! Bez maski!

Ovo dakle, nije film o narkomaniji – već je bolest ovisnosti, samo mizanscen. Ovo je filmska PRIČA O SNAZI VERE! Suština je u tome da, bilo koji lek (i šećerna vodica) može da deluje, samo ako veruješ u to, svim srcem svojim. Da li će spasenje doći kao vera u Boga, u ljude koji pomažu, ili nešto treće – najvažnije je da čoveka unosi, po-maže mu da istrate na putu iskušenja.

Koliko je problem gorući, govori činjenica da je otvorena i druga kuća, da se priprema treća - za devojke. Da se sada i u manastiru Bođani održavaju susreti sa roditeljima, da se vode sesije pripremnih razgovora. Da ekipe vaspitača i šticienika, obilaze škole, ra-zgovaraju sa decom i upozoravaju. A misija dokumentariste je upravo to – da razgrne zavesu, da ukaže na problem, da osvetli pojavu. Na ljudima je – da je rešavaju.

Romana Vasojević, režiserka filma “Moulenin Rouge” SEĆANJA BUDUĆNOSTI

Inspiracija za film Mouilenin Rouge je vreme i uzročno-posledičnost kao osnovna za-konitost koja definiše njegov smer. Film se javio kao rezultat razmišljanja na temu ra-skidanja uzročno-posledične veze svih događaja i obrtanja smera strele vremena.

- Najinteresantnije mi je pitanje kako bi svest percipirala ovakvu pojavu, da li bi u sve-mu tome ostala nepromenjena i nastavila da beleži sećanja događaja koji tek treba da se odigraju.

- Da li ste imali nekih poteškoća oko realizacije filma?**

- Poteškoće se odnose na činjenicu da ima neki budžet, kakav-takav.

- Da li će ovaj film učestvovati na još nekim festivalima?**

Film će biti prikazan na susretu studenata fakulteta i akademija dramskih umetnosti - Skomrahi, u Skoplju. Svakako planiram da film pošaljem na još festivala.

Marija Milanović Lazarevski, autorka filma “Kako je nastao ljljan” ANIMIRANA PRIČA O LJUBAVI

Marija Milanović Lazarevski diplomirala je na Filmskoj školi Dunav filma animaciju u klasi profesora Rastka Ćirića. Na prošlogodišnjem festivalu osvojila je diplomu za naj-bolji animatorski rad za film “Naivna priča”. Podstaknuta uspesima koje je posle Be-ograda film imao i u svetu, Marija Milanović- Lazarevski odmah počinje da radi da na novom filmu, o kome kaže:

- Film “ Kako je nastao ljljan” film inspirisan pesmom “Ofelija” Artura Remboa, o tragičnoj ljubavi koja je ispričana kroz saglasje junakinje i prirode kroz koju se odra-žava njena bol. Ovaj film je za mene nešto novo i u pogledu scenarija i u tehničkom smislu, ali je i rezultat velikog rada koji ulažem baveći se ovim poslom.

<p>Sekretar Festivala/Festival Secretary: Sonja Đurović</p> <p>Rukovodilac Press službe/Head of Press Service: Dragan Jovičić Press služba/Press service: Vuk Pajković, asistent/Assistant Andrej Radojković, asistent/Assistant Đorđe Zelenović, asistent/Assistant Ana Stevanović, asistent/Assistant Nevena Matović, urednik Biltena/Bulletin Editor Aleksandar Stojković, dizajn Biltena/Bulletin De-sign Aleksandar Radoš, P./P./R. Slobodan Jotić, fotoreporter/Photographer Bogdan Petrović, prevodilac/Translator</p> <p>Web prezentacija/Web Design: Goran Todorov</p> <p>Katalog/Catalogue: Vlada Lazarević, urednik/Editor Dragan Jovičić, asistent/Assistant Sonja Đurović, saradnik/Coordinator Sanja Stijović, prevodilac/Translator Vlada Stojanović, grafički urednik/Design Editor</p>	<p>Protokol/Protocol: Leon Deleon</p> <p>Služba za goste/Guest Ser-vice: Eva Opačić, koordinator/Coordinator</p> <p>Sekretarijat Festivala/Festival Secretariat: Ljubinka Terzić, Marina Vasičić, Danijela Ran-delović, Marko Perović, Vladimir Janjić</p> <p>Prevod i tehnička obrada filmova/ Translation and Subtitles: Agencija “Trimark”, Beograd Vladimir Milanović</p> <p>Idejno rešenje Festivala/Design of the Festival: Bojan Zamurović</p> <p>Realizacija/Realization: “Autorski pečat”, Beograd</p> <p>Pokrovitelj Festivala/Festival Supported by: Ministarstvo kulture Republike Srbije The Ministry of Culture of the Republic of Serbia</p>
---	--

The 54th Belgrade Festival of Documentary and Short Film was opened last evening. After the Artistic Director of the Festival, Mrs. Vera Vlajic, addressed the audience in „Dom Sindikata“, the hosts presented the distinguished guests of the International Jury Mrs. Milena Markovic, dramaturge, Mr. Nenad Dukic, film critic, Mrs. Sayoko Kinoshita from Japan, Director of the Hiroshima Film Festival, Mrs. Elena Christodoulidou from Cyprus, film critic and The Chairman of the Jury, Mr. Karpo Acimovic Godina from Slovenia, director of documentary and featured films.

After the screening of the film „The Sound“ and the speech by Janko Baljak – the Chairman of the Council of the Festival, the Life Achievement Award was handed over to Predrag Vranesevic and the children of Mladen Vranesevic – Milan and Milana.

The award was handed over by last year's recipient of the Life Achievement Award – Mr. Vladimir Petric, who opened the 54th Belgrade Festival of Documentary and Short Films.

Darijan Mihajlovic, City Secretary for Culture:

The future of short films in Serbia is bright, for I think that in spite of the recent turbulent period that have brought a sort of faster life and carelessness regarding short forms. I think that a solid and loyal audience is being created, who loves this kind of art. The future will not bring any new changes, which means that the interest for shorts, experimental or documentary films, will not cease. We are headed towards a more stable life. Belgrade and Serbia are breeding a stable audience for this kind of films. I think that this festival will remain unrivalled for years to come.

OTVOREN 54. KRATKI METAR

Sinoć je svečano otvoren 54. Beogradski festival dokumentarnog i kratkometražnog filma. Pošto se publici u sali obratila gospođa Vera Vlajić, umetnička direktorka Festivala (slika 3), predstavili su se i uvaženi članovi Međunarodnog žirija : Milena Marković-dramaturg, Nenad Dukić - filmski kritičar, Sajoko Kinošita iz Japana - direktor Filmskog festivala Hirošima, Elena Hristodulidu sa Kipra- filmski kritičar i Karpo Aćimović Godina iz Slovenije - reditelj dokumentarnih i igranih filmova (slika 4).

Posle obraćanja Janka Baljka, predsednika saveta Festivala (slika 2) i projekcije filma „Zvuk“, Predragu Vraneševiću i deci Mladena Vraneševića Milani i Milanu uručena je Nagrada za životno delo (slika 1). Zahvaljujući se na nagradi Predrag Vranešević se setio vremena

kada je pre 36 godina na 18. Festvalu dokumentarnog i kratkometražnog filma dobio nagradu za muziku u filmu „Zdravi ljudi za razonodu“ Karpa Aćimovića - Godine i nastavio:

“Večeras ovde stojim sam, mada sam siguran da bi i mom bratu Mladenu bilo drago što je Savet Festivala odlučio da nagradi svoju decu. Jer je ovaj Festival Braću Vranešević od samog početka smatrao svojom decom. Hvala svima koji su se potrudili da Braća Vranešević ne budu zaboravljeni”

Nagradu je uručio prošlogodišnji dobitnik Nagrade za životno delo, gospodin Vladimir Petrić, čiji je film “Simfonija ruku” otvorio 54. Beogradski festival dokumentarnog i kratkometražnog filma.

Dom sindikata

13:00	15:30	18:00	20:30
JAPANSKA ANIMACIJA PROGRAM 1 (75'57") • TarZAN (6') • Treadom (4'31") • An Instant (3'28") • Home Alone (4') • Laughing Moon (6') • Ski Jumping Pairs (5'36") • A Man Who Was Seeing Hellish Bottom (4') • Pieces (2'16") • Affordance (3'12") • Wind (5'20") • Kappa (12'54") • Au Fout! (10') • Made in Japan (9')	JAPANSKA ANIMACIJA PROGRAM 2 (92'43") • Geba Geba Show Time (28') • Japanese (6') • The Last Air Raid-Kumagaya (28') • Made in Okinawa (17'43") • Pica Don (10') • What on Earth is He? (3'40")	MEĐUNARODNI TAKMIČARSKI PROGRAM 1 (116'33") • Private Lessons (14') • Civil Status (29') • Synchronoff (9') • Heartcut (27') • Guide Dog (6') • Fresh Cheese on Saturday Mornings (10') • The Dog and the Bunny (3'30") • Fisherman George Scatters the Gloom (18'3")	DOMAĆI TAKMIČARSKI PROGRAM 2 (121') • E moja Šar planino (19') • Crna svetlost (6') • Građanin (13'44") • Argonauta project (4') • Imitacija smrti (23') • Bruklin rain (3') • Gera (25') • Strava i užas(t) (27')

Dvorana Kulturnog centra

11:00	13:30	16:00	18:30	21:00
DOMAĆI TAKMIČARSKI PROGRAM 5 (109') • Građanin Ker (15') • Clair de lune-Mesečina (4'30") • Boxer ide u raj (15') • Svetionik br. 8 (8") • Brbljiva kornjača (4') • Ostaci (6') • Zabranjeni bez zabrane (56')	MEĐUNARODNI TAKMIČARSKI PROGRAM 3 (120'20") • The Water and the Milk (12') • The Old Crocodile (13') • Coat Fitting (22') • Le petit oiseau va sortir (18'20") • Animal Behaviour (6') • Low Cost (49')	PANORAMA MEĐUNARODNA (90') • Torsia (16'35") • Roždество/Božić (15') • For(r)est in the Des(s)ert (12') • Side Show (5'45") • The Playground (10'15") • Zohra (15') • Angel (15'15")	PRIX UIP EVROPA PROGRAM 1 (78') • By the Kiss (5') • 2. Delivery (9') • For Interieur (10') • Meander (13') • Sretan put Nedime (13') • The Making of Parts (15') • Before Dawn (13')	PRIX UIP EVROPA PROGRAM 2(84') • Pistache (9') • Vincent (14') • Sniffer (10') • El Cerco/The Fence (12') • Never Like the First Time (15') • Zakaria (15') • Come un Air/It's in the Air (9')

KNJAZ MILOŠ AIR FRANCE

organizator festivala: **MIC** ministarstvo kulture republike Srbije

